

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 12 grudnia 2022 r.

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych
innych ustaw**

(druk nr 878)

I. Cel i przedmiot ustawy

Głównym celem ustawy jest wzmocnienie ochrony osób doznających przemocy w rodzinie w drodze wprowadzenia zmian zarówno w obszarze procedury cywilnej, jak i karnej. Ustawa rozszerza katalog instrumentów cywilnoprawnych stosowanych wobec sprawców przemocy w rodzinie stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia innych członków tej rodziny, których celem jest efektywne izolowanie sprawcy przemocy przez wprowadzenie zakazów:

- zbliżania się osoby stosującej przemoc w rodzinie do osoby dotkniętej taką przemocą,
- kontaktowania się wszelkimi środkami komunikacji sprawcy przemocy z osobą, wobec której stosuje przemoc, oraz
- wstępu i przebywania sprawców przemocy w rodzinie na terenie szkoły, placówki oświatowej, opiekuńczej i artystycznej, obiektu sportowego, do których uczęszcza osoba dotknięta przemocą, lub w miejscu jej pracy, a także w innym miejscu, w którym zwykle lub regularnie przebywa osoba dotknięta przemocą.

Instrumenty te uzupełnią katalog środków stosowanych wobec sprawców przemocy domowej takich jak: nakaz natychmiastowego opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia oraz zakaz zbliżania się do mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia.

Nowe instrumenty przeciwdziałania przemocy w rodzinie będzie mogła stosować Policja (w odniesieniu do każdej osoby stosującej przemoc w rodzinie) oraz Żandarmeria Wojskowa (w odniesieniu do żołnierza pełniącego czynną służbę wojskową stosującego przemoc w rodzinie) w sytuacji, gdy osoba ta stanowi zagrożenie dla życia lub zdrowia osoby dotkniętej przemocą. Umożliwienie stosowania zakazu zbliżania się do osoby dotkniętej przemocą, kontaktowania się z taką osobą oraz zakazu wstępu i przebywania na terenie szkoły, placówki oświatowej, opiekuńczej i artystycznej, obiektu sportowego, do których uczęszcza osoba dotknięta przemocą, lub w miejscu jej pracy przez funkcjonariuszy Policji i żołnierzy Żandarmerii Wojskowej ma na celu zapewnienie natychmiastowej ochrony ofierze przemocy nie tylko w miejscu zamieszkania, ale także w każdym miejscu, w którym kumuluje się jej działalność życiowa.

Ofiara przemocy w rodzinie nabywa także prawo do uzyskania ochrony przewidzianej w nowych instrumentach prawnych w drodze wydania, na jej wniosek, stosownego postanowienia przez właściwy sąd. Ponadto osoba dotknięta przemocą będzie mogła w postępowaniu sądowym żądać wydania zakazu kontaktowania się, w wypadku gdy osoba stosująca przemoc swoim zachowaniem nęka ją za pomocą środków komunikacji elektronicznej na odległość, wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia lub udręczenia lub istotnie narusza jej prywatność. Wyjątek od tej zasady przewidziano w postępowaniu cywilnym w sprawach z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie – art. 560⁷ § 4 Kpc stanowi, iż sąd uwzględniając wniosek o wydanie zakazu kontaktowania się z pełnoletnią osobą dotkniętą przemocą w rodzinie, na wniosek wnioskodawcy lub uczestnika postępowania, gdy przemawiają za tym szczególne okoliczności, może w postanowieniu określić dopuszczalne sposoby kontaktowania się oraz ich zakres, mając na uwadze bezpieczeństwo osoby dotkniętej przemocą w rodzinie.

Ustawa doprecyzowuje procedurę sądową w zakresie postępowania rozpoznawczego, zabezpieczającego i odwoławczego, w tym określa tryb postępowania w celu wydania osobie zobowiązanej do opuszczenia wspólnie zamieszkiwanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia – na jej wniosek – przedmiotów osobistego użytku, przedmiotów niezbędnych do wykonywania osobistej pracy zarobkowej oraz zwierząt domowych będących jej własnością niezbędnych do codziennego funkcjonowania lub pracy zawodowej. Nowym rozwiązaniem jest także możliwość rozstrzygnięcia przez sąd – na wniosek wnioskodawcy lub uczestnika postępowania – w ramach rozpatrywania sprawy z zakresu przeciwdziałania przemocy

w rodzinie, o przyznaniu tymczasowo prawa do korzystania z określonych rzeczy, znajdujących się we wspólnie zajmowanym mieszkaniu lub jego bezpośrednim otoczeniu, jeżeli rozstrzygnięcie tej kwestii nie spowoduje nadmiernej zwłoki w postępowaniu. Ustalony przez sąd sposób korzystania z poszczególnych rzeczy, co do zasady, będzie obowiązywał przez okres obowiązywania zobowiązania osoby stosującej przemoc do opuszczenia mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia lub do czasu rozstrzygnięcia sprawy o prawo własności tych rzeczy lub zmiany rozstrzygnięcia o sposobie korzystania. W uzasadnionych przypadkach sąd będzie mógł określić okres korzystania z rzeczy.

Konsekwencją wprowadzenia nowych zakazów służących ochronie osoby dotkniętej przemocą domową są także zmiany w obszarze karnych środków zapobiegawczych wprowadzające odrębny środek zapobiegawczy w postaci zakazu zbliżania się przez sprawcę przemocy w rodzinie do pokrzywdzonego oraz uzupełniające istniejący środek zapobiegawczy o konieczność opuszczenia nie tylko lokalu zajmowanego wspólnie z osobą dotkniętą przemocą, ale także najbliższego otoczenia (art. 275a § 1 Kpk).

Odrębną grupę zmian zawartych w nowelizacji stanowią poprawki wprowadzone do Kodeksu karnego służące zapewnieniu jego zgodności ze standardami Konwencji stambulskiej (Konwencja Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, sporządzona w Stambule dnia 11 maja 2011 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 961 z późn. zm.)) w zakresie terminów przedawnienia przestępstw: przymusowego małżeństwa, okaleczania żeńskich narządów płciowych, przymusowej aborcji i sterylizacji, popełnionych na szkodę małoletnich, co wymaga między innymi wprowadzenia nowego typu przestępstw do Kodeksu karnego.

Na podstawie ustawy z dnia 20 stycznia 2021 r. o zmianie zakresu obowiązywania Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, sporządzonej w Stambule dnia 11 maja 2011 r. (Dz. U. poz. 149), wyrażono zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zmiany zakresu obowiązywania tej Konwencji między innymi przez wycofanie zastrzeżenia złożonego na podstawie art. 78 ust. 2 tiret czwarte Konwencji, a odnoszącego się do art. 58 Konwencji. Przepis ten zobowiązuje strony Konwencji do zapewnienia, aby termin przedawnienia wszczęcia postępowania karnego w związku z popełnieniem przestępstw określonych zgodnie z art. 37 (przymusowe małżeństwo), art. 38 (okaleczanie żeńskich narządów płciowych) i art. 39 (przymusowa

aborcja i sterylizacja) Konwencji był wystarczający i współmierny do wagi danego przestępstwa, umożliwiając skuteczne wszczęcie ścigania po osiągnięciu przez ofiarę pełnoletności. Ustawodawca przyjął, że jako standard ustalony dla warunków polskich należy traktować pułap wiekowy przyjęty już w art. 101 § 4 Kodeksu karnego na potrzeby niektórych przestępstw popełnionych na szkodę osób małoletnich (aktualnie wynosi on 30 lat, lecz z chwilą wejścia w życie nowelizacji Kodeksu karnego z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, będzie on wynosił 40 lat).

Jednocześnie ustawodawca wprowadził penalizację nieobjętego Kodeksem karnym czynu zabronionego nakłaniania innej osoby do spowodowania u niej ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub zmuszania osoby, przemocą lub groźbą bezprawną, do spowodowania u niej ciężkiego uszczerbku na zdrowiu poprzez wycięcie, infibulację lub inne trwałe i istotne okaleczenie żeńskiego narządu płciowego (dodawany art. 156a Kk). Penalizacji uległ także czyn zabroniony polegający na zmuszaniu osoby (dorosłej albo dziecka) do zawarcia małżeństwa oraz czyn polegający na zwabieniu takiej osoby na terytorium obcego państwa w celu przymusowego zawarcia małżeństwa (dodawany art. 191b Kk).

Zmiany wprowadzane w zakresie Kodeksu postępowania karnego mają na celu zapewnienie osobom, które nie ukończyły 18. roku życia oraz osobom nieporadnym, w szczególności ze względu na wiek lub zły stan zdrowia, efektywnego udziału w postępowaniu poprzez komunikatywny, dostosowany do możliwości poznawczych takiej osoby, sposób pouczenia jej o przysługujących uprawnieniach i ciężących obowiązkach. Temu celowi ma służyć między innymi: 1) opisowy i graficzny sposób przedstawiania informacji o przebiegu, sposobie i warunkach przesłuchania zarówno małoletnich jak i osób, u których występują zaburzenia psychiczne lub rozwojowe lub zakłócenia zdolności postrzegania lub odtwarzania przez nie postrzeżeń, 2) konieczność zachowania 3-dniowej odległości pomiędzy przekazaniem tej informacji a terminem przesłuchania, 3) stworzenie przyjaznych warunków przesłuchania, dostosowanych do potrzeb tych osób i metod porozumiewania się z otoczeniem. Zmiany te stanowią wypełnienie zobowiązań wynikających z Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1169 oraz z 2018 r. poz. 1217) w zakresie zagwarantowania osobom z niepełnosprawnościami dostępu do wymiaru sprawiedliwości przez wprowadzenie do procedury karnej szczególnego trybu ich

przesłuchiwania, a w jej ramach, o ile zajdzie taka potrzeba, stosowania komunikacji wspomagającej lub alternatywnej.

Ustawa zwiększa również ochronę osób pokrzywdzonych przestępstwami o charakterze seksualnym, przez wprowadzenie rozwiązań związanych z wyłączeniem jawności rozprawy oraz możliwości uchylania pytań, które nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a wkraczają w życie prywatne osoby pokrzywdzonej.

Ustawa wejdzie w życie z zachowaniem 6-miesięcznej *vacatio legis*, z wyjątkiem zmiany w ustawie o Policji mającej charakter porządkujący terminologię, która wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia oraz zmian w zakresie procedury karnej dotyczących nowych zasad przesłuchiwania osób małoletnich oraz z niepełnosprawnością, które wejdą w życie po upływie roku od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy wpłynął do Sejmu w dniu 19 września 2022 r. jako przedłożenie rządowe (druk sejmowy nr 2615). Do reprezentowania stanowiska Rządu w toku prac parlamentarnych upoważniony został Minister Sprawiedliwości.

Pierwsze czytanie odbyło się na 63. posiedzeniu Sejmu w dniu 6 października 2022 r. po czym projekt ustawy został skierowany do dalszych prac w Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach, a następnie został przekazany do prac w podkomisji.

Komisja sejmowa na posiedzeniu w dniu 15 listopada 2022 r., po rozpatrzeniu projektu ustawy w brzmieniu zaproponowanym przez podkomisję, wniosła o jego uchwalenie przez Sejm w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2785).

Drugie czytanie projektu ustawy odbyło się na 67. posiedzeniu Sejmu w dniu 30 listopada 2022 r. W toku prac sejmowych zostało złożonych 13 poprawek oraz wniosek o odrzucenie ustawy.

Sejm uchwalił ustawę na 67. posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2022 r. w brzmieniu zaproponowanym w sprawozdaniu komisji sejmowej właściwej w sprawie wraz z 11 poprawkami o charakterze doprecyzującym. Za przyjęciem ustawy głosowało 431 posłów, 5 posłów było przeciw, zaś 7 posłów wstrzymało się od głosu.

III. Uwagi szczegółowe

1. Art. 1 – zmiany w Kodeksie postępowania cywilnego.

Należy poprawić redakcję dodawanego art. 560^{3a} § 2. Przepis ten jest niespójny gramatycznie i niekompletny; brzmi on następująco: „*We wniosku, o którym mowa w § 1, uczestnik określa przedmioty lub zwierzęta, które mają być zabrane, uprawdopodobnić korzystanie ze wskazanych przedmiotów lub używanie zwierząt domowych oraz tytuł własności zwierzęcia domowego.*” Ponadto przepis zobowiązuje do uprawdopodobnienia używania zwierzęcia domowego, co odnosi się do zarobkowej przyczyny zabrania zwierzęcia ze wspólnie zajmowanego mieszkania, tymczasem przyczyną dokonania tej czynności może być również fakt, iż zwierzę jest niezbędne do codziennego funkcjonowania (patrz: art. 560^{3a} Kpc)

Propozycja poprawki

w art. 1 w pkt 4, w art. 560^{3a} § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. We wniosku, o którym mowa w § 1, uczestnik określa przedmioty lub zwierzęta, które mają być zabrane, uprawdopodobnia korzystanie ze wskazanych przedmiotów lub uzasadnia niezbędność zwierząt domowych do codziennego funkcjonowania lub pracy zarobkowej oraz *przedstawia/wykazuje* tytuł własności zwierzęcia domowego.”;

2. Art. 5 - Kodeks karny. Ustawa wskazuje okres przedawnienia karalności przestępstw określonych w art. 156a oraz art. 191b, tj. przestępstw dodawanych opiniowaną nowelą do Kodeksu karnego (w związku z koniecznością zapewnienia zgodności polskich regulacji karnych ze standardami Konwencji stambulskiej) popełnionych na szkodę małoletniego. Przedawnienie karalności tych przestępstw nie może nastąpić przed ukończeniem przez małoletniego 30. roku życia. Ustawa z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podpisana przez Prezydenta RP w dniu 1 grudnia 2022 r. (co przesądza, iż po publikacji w Dzienniku Ustaw staje się ona częścią krajowego porządku prawnego) wydłuża ten okres przedawnienia karalności do 40 lat. Zmianie tej towarzyszy również rozszerzenie katalogu przestępstw popełnionych na szkodę małoletniego, do których będzie stosowany nowy okres przedawnienia, co wiąże się ze zmianą redakcyjną w obrębie art. 101 § 4 Kodeksu karnego, który również jest zmieniany opiniowaną ustawą.

Przepis art. 101 § 4 po nowelizacji z 7 lipca 2022 r. brzmi następująco:

„§ 4. W przypadku przestępstw:

1) przeciwko życiu i zdrowiu, popełnionych na szkodę małoletniego, zagrożonych karą, której górna granica przekracza 5 lat pozbawienia wolności,

2) określonych w rozdziale XXV, popełnionych na szkodę małoletniego, albo gdy treści pornograficzne obejmują udział małoletniego

– przedawnienie karalności przestępstwa nie może nastąpić przed ukończeniem przez niego 40. roku życia.”;

Opiniowana ustawa, w celu zapewnienia prawidłowej redakcji art. 101 § 4 po jej wejściu w życie, nie powinna obejmować wyrazu „przestępstw” w zakresie nowelizowanego art. 101 Kodeksu karnego.

Propozycja poprawki

w art. 5 w pkt 1, w pkt 1a skreśla się wyraz „przestępstw”;

3. Art. 3 i art. 8 - w ustawie o Policji oraz w ustawie o Żandarmerii Wojskowej wielokrotnie dokonuje się zmiany polegającej na zastąpieniu wyrazów „nakaz lub zakaz” wyrazami „nakaz i zakaz” co odpowiada treści uprawnienia przyznanego funkcjonariuszom Policji oraz żołnierzom Żandarmerii Wojskowej w zakresie wydawania „**nakazu** opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia **i zakazu** zbliżania się do wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia” jako jednego dokumentu. W art. 15ae ust. 7, art. 15af ust. 1, art. 15ai ust. 1 oraz art. 15aj ust. 4 ustawy o Policji oraz art. 18e ust. 7, art. 18f ust. 1, art. 18i ust. 1 oraz w art. 19j ust. 4 ustawy o Żandarmerii Wojskowej zwroty te pojawiają się **dwukrotnie**, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w treści przepisu nowelizującego. Ponadto należy uwzględnić fakt, że zmiany te powinny być dokonywane wielką i małą literą.

Propozycje poprawek

w art. 3:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) użyte w art. 15ab w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 15ac w ust. 1 w pkt 3, w art. 15ad w ust. 2, w art. 15af w ust. 1 dwukrotnie i w ust. 2, w art. 15ag w ust. 1 w pkt 2 i w ust. 3, w art. 15ai w ust. 1 dwukrotnie oraz w art. 15aj w ust. 4

dwukrotnie, w różnym przypadku, wyrazy „nakaz lub zakaz” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „nakaz i zakaz, zakaz zbliżania, zakaz kontaktowania lub zakaz wstępu”;

b) w pkt 5 po lit d dodaje się lit. ... w brzmieniu:

„...) w ust. 10 wyrazy „Nakaz lub zakaz” zastępuje się wyrazami „Nakaz i zakaz, zakaz zbliżania, zakaz kontaktowania lub zakaz wstępu”;

c) w pkt 8 w lit. a wyrazy „oraz w ust. 6–8” zastępuje się wyrazami „w ust. 6, w ust. 7 dwukrotnie oraz w ust. 8”;

w art. 8:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) użyte w art. 18b w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 18c w ust. 1 w pkt 3, w art. 18d w ust. 2, w art. 18f w ust. 1 dwukrotnie i w ust. 2, w art. 18g w ust. 1 w pkt 2 i w ust. 3, w art. 18i w ust. 1 dwukrotnie oraz w art. 18j w ust. 4 dwukrotnie, w różnym przypadku, wyrazy „nakaz lub zakaz” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „nakaz i zakaz, zakaz zbliżania, zakaz kontaktowania lub zakaz wstępu”;

b) w pkt 6 po lit. e dodaje się lit. ... w brzmieniu:

„...) w ust. 10 wyrazy „Nakaz lub zakaz” zastępuje się wyrazami „Nakaz i zakaz, zakaz zbliżania, zakaz kontaktowania lub zakaz wstępu”;

c) w pkt 9 w lit. a wyrazy „oraz w ust. 6–8” zastępuje się wyrazami „w ust. 6, w ust. 7 dwukrotnie oraz w ust. 8”;

4. Art. 3 i art. 8 - w ustawie o Policji (art. 15ae ust. 5) oraz w ustawie o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (art. 18e ust. 5) przewidziano możliwość **jednokrotnego** wejścia do wspólnie zamieszkiwanego mieszkania w okresie obowiązywania nakazu i zakazu, jeżeli zajdzie potrzeba zabrania przez osobę stosującą przemoc w rodzinie ze wspólnie zajmowanego mieszkania i z jego bezpośredniego otoczenia mienia stanowiącego jej własność, w szczególności niezabranych uprzednio przedmiotów osobistego użytku i przedmiotów niezbędnych do wykonywania osobistej pracy zarobkowej lub zwierząt domowych będących jej własnością niezbędnych do codziennego funkcjonowania lub pracy zarobkowej. Czynność ta dokonywana jest w obecności policjanta/żołnierza ŻW, po wcześniejszym uzgodnieniu terminu z osobą dotkniętą przemocą w rodzinie.

Ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie również przewiduje możliwość zabrania ze wspólnego mieszkania rzeczy i zwierząt domowych, pod warunkiem jednak, że osoba dotknięta przemocą **wyrazi na to zgodę**, zaś zabranie rzeczy następuje po wydaniu przez sąd postanowienia zobowiązującego do opuszczenia wspólnie zamieszkiwanego mieszkania i jego najbliższego otoczenia lub wydaniu zakazu zbliżania się do mieszkania i otoczenia. Zabranie rzeczy i zwierząt może nastąpić **nie więcej niż dwa razy** (art. 11a ust. 6). W związku z tym pojawia się pytanie o relację pomiędzy wskazanymi normami prawnymi oraz czy nie występuje sprzeczność pomiędzy tymi regulacjami.

5. Art. 8 - w ustawie o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych proponuje się uzupełnić odesłanie do art. 11a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie poprzez wskazanie ust. 1 w tym artykule, tak aby uzyskać jednolitość w zakresie odesłań do podstawy prawnej stosowania przez sąd środka prawnego polegającego na zobowiązaniu osoby stosującej przemoc w rodzinie do opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia lub wydania zakazu zbliżania się do wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia, w obrębie całej ustawy nowelizującej.

Propozycja poprawki

w art. 8 w pkt 16 w lit. c, w pkt 4 po wyrazach „art. 11a” dodaje się wyrazy „ust. 1”;

6. Art. 10 – zmiany w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie:

6.1. Należy skorygować odesłanie w dodawanym art. 11aa w ust. 1 – przepis określa sąd właściwy w sprawie rozpatrywania wniosków o wydanie zakazu zbliżania się do osoby dotkniętej przemocą na wyrażoną w metrach odległość lub zakazu kontaktowania się z nią, odsyłając do art. 11a. Odesłanie powinno dotyczyć wyłącznie ust. 1 w tym artykule, gdyż tylko w tym przepisie określona została właściwość sądu.

Propozycja poprawki

w art. 10 w 2, w art. 11aa w ust. 1 po wyrazach „art. 11a” dodaje się wyrazy „ust. 1”;

6.2. W zakresie dodawanego art. 11aa ust. 4 należy **wskazać sąd właściwy do wydania zakazu wstępu** osobie stosującej przemoc w rodzinie na teren szkoły, placówki oświatowej,

opiekuńczej lub artystycznej, lub obiektu sportowego, do których uczęszcza osoba dotknięta przemocą w rodzinie, miejsca pracy lub innego miejsca, w którym zwykle lub regularnie przebywa osoba dotknięta przemocą w rodzinie, i przebywania na tym terenie - analogicznie do rozwiązań zawartych w art. 11a ust. 1 i art. 11aa ust. 1.

Propozycja poprawki

w art. 10 w pkt 2, w art. 11aa w ust. 4 wyraz „zakazania” zastępuje się wyrazami „, aby sąd, o którym mowa w art. 11a ust. 1, wydał zakaz”;

6.3. Pod rozważę należy poddać także usunięcie tych wyrazów, które stanowią przejaw nadregulacji ustawodawcy, i z których nie wynika żadna nowa norma prawna - w art. 11aa w ust. 1 mowa jest o *osobie stosującej przemoc w rodzinie [która] swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie stwarza zagrożenie dla życia lub zdrowia osoby dotkniętej tą przemocą*. Należy przypomnieć, że ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie zawiera definicję „przemocy w rodzinie” (art. 2 pkt 2). Stąd też odnosząc się w art. 11aa do tego pojęcia wskazujemy na zachowania opisane w tej definicji, tj. jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste członków rodziny, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą.

Propozycja poprawki

w art. 10 w pkt 2, w art. 11aa w ust. 1 skreśla się wyrazy „polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie”;

7. Art. 13 – przepis przewiduje czasowe (przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy) utrzymanie w mocy aktu wykonawczego wydanego na podstawie art. 300 § 4 Kodeksu postępowania karnego. Należy zauważyć, iż zmiany w Kpk wymuszające wydanie nowego rozporządzenia w oparciu o zmienioną podstawę prawną wchodzi w **życie po upływie roku od dnia ogłoszenia**. Wydaje się, iż jest to wystarczający czas na wydanie aktu wykonawczego. Nie ma więc potrzeby zamieszczania normy zawartej w art. 13 ustawy.

Jednakże, gdyby art. 13 miał pozostać, powinien on wchodzić w życie w terminie przewidzianym dla wejścia w życie przepisu stanowiącego podstawę prawną wydania rozporządzenia, tj. po upływie roku od dnia ogłoszenia.

Propozycje poprawek

skreśla się art. 13;

ALBO

w art. 14 w pkt 2 wyrazy „oraz art. 11 pkt 3” zastępuje się wyrazami „, art. 11 pkt 3 oraz art. 13”.

Renata Bronowska

Główny legislator